

27. Apr. 1844

FACTS

Date:

27. Apr. 1844

Page number:

Dagbog A, side 154-155

TRANSCRIPTION

27 April 1844.

Lad mig atter vende tilbage – lad mig i Tanken tit vende tilbage til Billedet af det yndige, stille Væsen, der tidligt gjorde et dybt Indtryk paa mig.¹ Hun er her i Byen; hendes Fader har solgt den gamle Gaard,² Rudernes Herresæde, og er nylig flyttet hertil. Jeg har ikke seet hende, hun er syg – •155• den stille, taalmodige Pige har lidt Smerter, der har afpresset hende Skrig, o Gud! hvorfor maa hun, der var en Velsignelse for den Lidende, selv lide saa haardt! skal ogsaa hun forlade dette Liv, o lad hende da ikke lide, hun er saa god; hun er en af dem, hvis elskelige Sind gjør hende til en Velsignelse for dem, der staa hende nær – gode Gud! tag hende ikke bort fra denne Verden endnu! men er det saa Din Villie, da skjænk hende Din milde Fred og befri hende fra tunge Lidelser, at hun kan i Fred gaa over til et bedre Liv. Hun var vist længe fortrolig med Tanken om Døden, saaledes saa det ud, efter hendes Væsen at dømme. – Hvorfra kommer denne Frygt for at hun skal dø? Jo, det er som om vi have en bestemt Gjerning her at udrette, den: at kæmpe [overstreget: sig] [os] til Fred og Seier, og denne Gjerning fuldføre nogle i deres Ungdom – Andre behøve et heelt Menneskeliv dertil; men er Gjeringen fuldbragt, da præger det sig i det Ydre, og man vil maaskee kunne see paa et Menneske, naar Døden nærmer sig. Indtræffer dette i Ungdommen, inden Livets Sorger har naaet Hjertet, da forekommer det mig som en sjælden Lykke. – Louise Neergaard! Ydmyg og beskeden hævede min Følelse sig til Dig, den er reen og ubesmittet, jeg kan ikke fordømme den. Men mange Gange er det Ønske steget hos mig: hvad mon Louise tænker om mig, mon hun har bemærket, at jeg har hende kjær? det Ønske lever endnu – er det syndigt, da vil jeg ogsaa qvæle det, og ene glæde mig ved, at jeg har kjendt en saa elskelig Pige. –

¹ Louise Neergaard (1816-1895).

² Louise Neergaards far, assessor Peter Sigvard Neergaard (1784-1858), havde i februar 1844 afhændet Vedbygaard.

af en høiere Slags, som varer til Gaaen. — Nu er
mit Sind mere roligt, mit Klæb fastere end det længe
var, men Freden tør jeg ikke tro, om altid samme dybe
Længsel skal gaaes; det er som en bligende efter Smø-
get Lyndigt, strakte graadig Maanden ind og den fjerde-
den Trængt, naar jeg kun længselfuld indstrækker
Armen efter den Salighed, Gud skjænkede Bøtteren
sævel som Fyrsten: en trofast Gjernings Kjærlighed, den
Fælske, som den alkjærlige Gud har givet Mennechet fra
Byggeskæb og et singeligt Tilsat stannende, indstrøm-
pet Liv. O Gud og Fader! Du som skien i Hjerte dybet!
~~Har du ikke~~ Se min Tanke er besmittet og jeg er tit
angst for mig selv; støjke den gode Villie har mig, at
jeg ikke skal klædes ved min Maders Tillid til mig. —
O Du, unge Pige! spst ikke den stakkels Maler, der ser
til Dig som til et Væsen, der (for fældes) Skæben kjæver.
han kjender Dig ikke, men han ser Din Under og fæler
Magten i Dit rene Blik — han ser op til Dig, og — skjuler
sig. —

27 April 1844

Lad mig, atter vende tilbage — lad mig; Tanken til vore
tilbage til Billedet af det iydige, stille Væsen: det tidligt
gjorde et dybt Indtryk paa mig. Men er her: Byen, hendes
Fader har arvet den gamle Gaard, Vindernes klæresede, og
er rigtig flyttet herud. Jeg har ikke set hende, men er sig —

153

Den skille, taalrøddige Pige har lidt Lønter, der har afmærket
 hende Strig, o Gud! hvorfor maa hun, der har en Hilsigjælses
 for den Lønter, selv lide saa meget! skal ogsaa hun forlade
 dette Liv, o lad hende dog ikke lide, hun er saa god; hun er
 en af dem, hvis elskelige Lind gjør hende til en Hilsigjælses for
 dem, der står hende nær — gode Gud! tag hende ikke bort
 fra Norden endnu! men er det saa den Villie, der skjenk
 hende den milde Fæd og befri hende fra den Lønter, at
 hun har i Fæd gaa over til et bedre Liv. Hun var vist lang-
 fortrolig med Tærken om Døden, saaledes var det ind, efter hen-
 des Næsen at se mere. — Men hun kommer denne Trøst for at
 hun skal dø? Jo, det er som om vi have en bestemt Gjæring
 her at indrette, der: at kæmpe sig til Fæd og Lønter, og denne
 Gjæring fuld af sig: Deres Kongdom — Andre behøver et
 helt Menneche Liv for at, men er Gjæringen forløst, der
 prøver det sig: det Maa, og man vil maaske kunne see
 paa et Menneche, naar Døden nærmer sig. Indtræffer
 dette: Kongdom mere, inden Lønter Lønter har naaet Mjædet,
 der forkommer det mig, som en sjælden Lykke. — Deres
 Nærgaard! Mjædet og hederen heder min Fædles sig til Dig,
 som er mere og indsmittet, og har ikke fundet mere der.
 Men mange Gange er det ganske stegt hos mig: hvad om
 Lønter tænker om mig, men hun har bemærket, at jeg
 har hende kjend? det ganske lever endnu — er det signdigt,
 da vil jeg ogsaa gæde det, og ene glæde mig ved, at jeg har
 kjendt en saa elskelig Pige. —